

Sygn. akt II Ca 368/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Łuchtaj (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Anna Podolska - Kojtych

Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013 roku w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi J. D. (1) i J. D. (2)

o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 14 lipca 2004 roku, sygn. akt II Ca 343/04

z powództwa J. D. (1) i J. D. (2) przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w L.

o zapłatę

postanawia:

odrzucić skargę.

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem z dnia 14 lipca 2004 roku, sygnatura akt II Ca 343/04, Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił apelację powodów i zażalenie pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 14 listopada 2003 roku, sygn. akt I C 13/02, którym to wyrokiem zasądzono od pozwanej na rzecz powodów kwotę 5.429,17 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 31 grudnia 1998 roku, oddalając powództwo w pozostałej części i znosząc wzajemnie między stronami koszty procesu.

W dniu 30 kwietnia 2013 roku (data stempla pocztowego) powodowie wnieśli skargę o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego, opisanym wyżej.

W skardze tej powołując się na przepis art. 401 pkt 2 k.p.c. powodowie wskazali, że w postępowaniu przed sądami obydwu instancji występowali bez profesjonalnej pomocy i doświadczenia, co zaowocowało ich niedostateczną – nienależytą reprezentacją przed sądem. Przejawiała się ona przede wszystkim brakiem profesjonalnego wniesienia apelacji, która w nieudolny sposób udokumentowana z góry była skazana na odrzucenie. Skarżący domagali się uchylecia wyroku i wznowienia postępowania w sprawie II Ca 343/04.

W piśmie procesowym z dnia 1 czerwca 2013 roku (data stempla pocztowego), złożonym w odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych skargi, powodowie wskazali, że ustawowa podstawa wznowienia to: - art. 401 k.p.c. – „brak należytej reprezentacji, który wobec braku profesjonalnej reprezentacji wniesiona apelacja nie miała szans uwzględnienia i z góry skazana była na porażkę”,

- art. 403 § 2 k.p.c. – „odkrycie wyroku SN o sygn. III CZP 42/04 w składzie 7 sędziów, mający wpływ na wynik sprawy tj. wielkość (zakres) okresu zasądzonych odsetek ustawowych” (pismo k. 35-36).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. gdyż w okolicznościach niniejszej sprawy wskazane przez skarżących ustawowe podstawy wznowienia nie istnieją, a co za tym idzie skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 maja 2010 roku I CZ 16/10, niepubl., LEX nr 686084, z dnia 30 maja 2007 roku IV CZ 22/07, niepubl., LEX nr 533863, z dnia 24 stycznia 2007 roku III CZ 1/07, niepubl., LEX nr 533907, z dnia 10 lutego 2006 roku I PZ 33/05, OSNP 2007/3-4/48, z dnia 7 lipca 2005 roku IV CO 6/05, Biul. SN 2005/9/14, z dnia 15 czerwca 2005 roku IV CZ 50/05, niepubl. LEX nr 533865).

Ustawowe podstawy wznowienia postępowania zostały określone w przepisach art. 401 k.p.c., 401¹ k.p.c., 403 k.p.c. oraz 404 k.p.c.

Powodowie powołują się na podstawy wymienione w art. 401 pkt 2 k.p.c. oraz art. 403 § 2 k.p.c.

Stosownie do treści art. 401 pkt 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności, jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź, jeżeli wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustala lub brak reprezentacji był podniesiony w drodze zarzutu albo strona potwierdziła dokonane czynności procesowe.

Analiza treści tego przepisu prowadzi do wniosku, że okoliczności powoływane przez skarżących nie odpowiadają wymienionej w nim ustawowej podstawie wznowienia, jaką jest nieważność postępowania z powodu nienależytej reprezentacji. Wskazywana przez powodów okoliczność, że działali oni w postępowaniu w sprawie II Ca 343/04, przed sądami obydwu instancji, bez fachowego pełnomocnika, nie mieści się w dyspozycji art. 401 pkt 2 k.p.c. Występowanie strony w procesie osobiście, bez pomocy profesjonalnego pełnomocnika, nie stanowi o nienależytej reprezentacji, jak wskazują skarżący. W powołanym przepisie, gdy odnosi się on do nienależytej reprezentacji, nie chodzi o działanie strony w postępowaniu sądowym bez pomocy profesjonalnego pełnomocnika (wskutek nieustanowienia przez tę stronę pełnomocnika z wyboru albo wskutek oddalenia przez sąd wniosku strony o ustanowienie fachowego pełnomocnika z urzędu), lecz o sytuacje, w których pełnomocnik był nienależycie umocowany albo pełnomocnik ustanowiony z urzędu w ogóle nie działał w sprawie (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2003 roku, II CZ 26/03, OSNC 2004/6/95, postanowienie SN z dnia 3 marca 1997 roku, III CKN 10/96, OSP/1997/9/172). Tego rodzaju sytuacja nie zachodzi jednak w rozpoznawanym wypadku.

Nie odpowiadają również ustawowej podstawie wznowienia, określonej w art. 403 § 2 k.p.c., kolejne okoliczności przywołane w skardze, a mianowicie „odkrycie wyroku SN o sygn. III CZP 42/04”.

Przepis, o którym mowa stanowi, że można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. „Wyrok dotyczący tego samego stosunku prawnego”, w rozumieniu wymienionego przepisu, to taki wyrok, w którym przedmiotem rozstrzygnięcia są te same prawa i obowiązki, dotyczące tych samych podmiotów, wynikające z określonych norm prawnych, które były przedmiotem rozstrzygnięcia między tymi podmiotami w postępowaniu objętym skargą o wznowienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2000 roku, II UZ 1/00, niepubl. LEX nr 464485, z dnia 26 marca 1999 roku, III AO 10/99, OSNP-wkl. 1999/15/1). W powołanej normie nie chodzi zatem o wykrycie jakiegokolwiek wyroku, dotyczącego takiego samego lub podobnego stosunku prawnego, lecz wyroku, który zapadł między tymi samymi podmiotami, które są stronami w procesie objętym skargą o wznowienie postępowania, i który rozstrzyga o tych samych prawach i obowiązkach co wyrok wydany w sprawie, której wznowienia się żąda. Wykrycie, czy powzięcie wiadomości, o

orzeczeniu Sądu Najwyższego, wydanego sprawie, która nie dotyczyła tego samego stosunku prawnego nie stanowi podstawy wznowienia wymienionej w art. 403 § 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2000 roku, I PKN 671/99, OSNP 2001/5/28). Nie uzasadnia także wznowienia postępowania wskazanie przez stronę, że przepisy przyjęte za podstawę prawomocnego wyroku, objętego żądaniem wznowienia, zostały inaczej zinterpretowane w uchwale Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1998 roku. II UKN 402/98, OSNP 1999/24/805).

W przedstawionych okolicznościach stwierdzić należy, że skarga wniesiona przez J. D. (1) i J. D. (2) o wznowienie postępowania w sprawie II Ca 343/04 Sądu Okręgowego w Lublinie nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia.

Przepis art. 410 § 1 k.p.c. stanowi, że sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Zważywszy zatem na treść przywołanej normy prawnej Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.